

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1870

1871

1872

1873

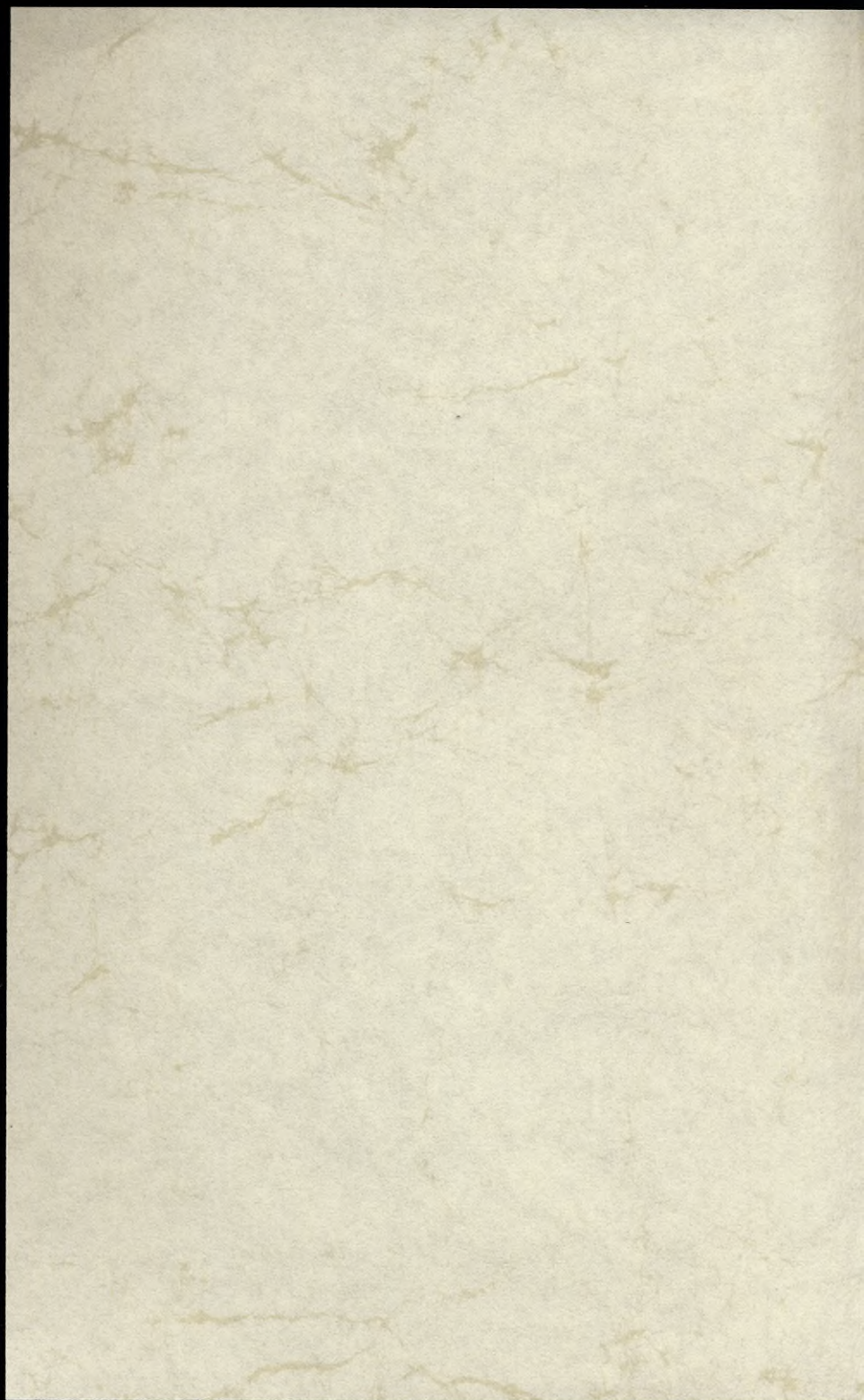
1874

1875

1876

1877

1878

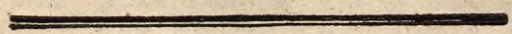
(B. 7) Luleå
10.
Farklin.

En mycket wacker

W I S A

om

Pigan, som trampade
på Brödet.

Luleå 1859.

Trykt hos G. G. af Klercker.

THE

RECORD

OF

THE

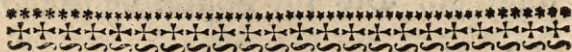
RECORD

OF THE

RECORD

OF THE

Med sorgse ton jag sjunga will
Om ett förfärligt under: Du som
det hör, märk noga till, Och minns
det alla stunder. I Sibau by wid
Pcene strand, I Pommeren det wåna
land, Är denna saken händer.

2. En fattig bonde bodde der,
Och harn han hade många, Som
gjorde honom stort besvär: Om
bröd han nödgas gånga; Men äldsta
dottren af sin far Samt mor och
syston affted tar, Och ger sig bort
att tjena.

3. Den samma kände icke sig,
Se'n hon sig sjelf fick råda; Men
rusad' oförsigtelig I kropps- och
själwåda; Ty hwad förtjenst hon

Kunde få Tillprakt och ståt det
skulle gå, Och till högfärdig lefnad.

4. Husbonden sade: Diga får,
Låt sådant högmod falla; Betänk
af hwad för folk du är, Hwad skall
man wäl dig falla? Har du till öf-
wers af din lön, Så gif din får, det
är min bön! Han tigger ju sin föda?

5. Son swarad': jag är ung och
skön, Men granna Kläder selar Hwad
will förflå min lilla lön, Om jag
med får min delar? Som andra,
pydd jag måste gå: Ej någon tar
jag något frå; Men sjelfwer det
förtjenar.

6. En tid derefter hände sig, Att
gamle fadren dödde, Då modren,
som sig ynkelig På Käpp och krycka
stodde, Bad dottren, som war tem-
ligt rik, Till grafwen hjelpa fadrens
lif, Som Gud det sjelf befaller.

7. Son hade då på fjorton år
Sig mycket godt förwårswat, Om
hon med högmodsynden swår Guds
gäfwor ej förderfwat. Son swarad':
Det går mig ej an: Begrafwen hur
I will och kan; Men jag mitt mynt
ej svingrar.

8. Jag bör på nästa marknads-
dag Mig nya kläder köpa: Ej höf-
wes då för mig att jag Dertill om
lån skall löpa. Hur jag går klädder
hwar man ser; Stor sak hward graf
man gubben ger: Ej någon derom
sköter.

9. Då hennes Fru slikt hårdhet
såg, Son mera christligt tänkte.
Barmhertighet i henne låg: Son ym-
nigt pengar skänkte, Dermed den
arma qwinnan då, Sugswalad, ge-
nast mände gå, Sin döda att be-
grafwa.

10. Till gäst nu pigan buden blef,
Son derför wäl sig prydde; Gaf
Gud och dygden skiljobref, Men hög-
modssanden lydde. Des; Fru fick
henne twenne bröd, Att ge sin mor,
som led stor nöd, Och sådan hjelp
behöfde.

11. När hon ett stycke hade
gått, Och harmsen brödden burit, Sin
Frus barmhertighet försmått, På mo-
dren häftigt swurit; Kom hon der
wägen oren war; Märk, hward för
medel hon då tar, Sin nya skor att
spara!

12. Sår fanns ej sten, här fanns
ej spång, På den hon kunde klifwa;
Gå fring, gjord' wågen allt för lång;
Ej will' hon smutsig blifwa: Ty
lägger hon de bröden så, Att hon på
dem kan torrskodd gå; Men hämn-
den resan stäckte.

13. Des fötter fastna genast qwar,
När hon på bröden träder; På be-
nen hon förgåfwes drar, Son ban-
nas och hon häder; Men som en
stor och jordfast sten Orörlig står,
så hennes ben I marken synas fastna.

14. När hon sig såleds straffad
ser, Begynner hon att gråta; Af
jord och himmel hjelp hon ber, Med
bleka kinder wåta. Allt folk till kyr-
kan skulle gå; Så gruslig syn de un-
dra på, Och Presten det förkunna.

15. Wid slutad messa Presten
går Att sjelf det under skåda; Han
ser hwar synderkan hon står, Och
kan sig intet råda; Om hjelp hon
tigger hwarje man: De bjuda till;
men ingen kan Des fot från mar-
ken röra.

16. Den Presten rådde henne till,
Att allwar bättring göra, Bekänna
synden, ty då will Gud arma syn-
dar'n höra. Son roppte då: jag usla
barn Far sjelf mig snårt i syndens
garn; Sör tjensten jag nu lönas.

17. Guds ord jag aldrig ålstat
har, Swad Presten sagt, föraktadt;
Bedröfwat både mor och far, Werlds-
lusta eftertraktat. Guds gåswors
misbruk war min lust; Nu måttas
jag af qwal och pust, Och sådant
allt med rätta.

18. I menniskor, som på mig se!
Låt detta eder lära: Att man bör
Gudi dyrkan ge, Söräldrar skall man
åra; Sly högmod som en rot till allt,
Som görs emot hwad Gud befallt:
Bli'n af min ofärd wisa.

19. Knappt kunde hon de fista
ord Med bruten röst framsöra, Sör
ån den eljest fasta jord Begynte sig
att röra: Son knäppte då sin hån-
der hop, Och sjönt så neder i den
grop, som henne straxt betäckte.

20. O menniskor! betänken er:
Sögfården låten fara; Ty synden,

1001851089

